

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/30/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711202868
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8711202868.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. - D. XX, právne zastúpený Mgr. Adriánom Bobkom, advokátom so sídlom Poprad, Nám. sv. Egídia 78, proti žalovanému A. E., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom F., G. XXX, pr. zast. JUDr. Ivetou Fabianovou, advokátkou so sídlom Spišská Nová Ves, Štefánikovo námestie 5, o zaplatenie 5.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 20C/122/2011-334 zo dňa 03.11.2017 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 33,34% voči žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Náhradu trov dovolacieho konania stranám nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 04.03.2011 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Vyslovil, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých rozhodne samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § § 657 a § 658 ods. I Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., čl. 6 ods. 1, čl. 8, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- Eur s príslušenstvom z titulu pôžičky. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že k prevodu celkovej sumy 5.000,- Eur z účtu žalobcu na účet žalovaného došlo, bolo taktiež zistené a preukázané, že dňa 22.04.2009 žalovaný na účet žalobcu previedol sumu 26.130,- Eur. O tom, že sa v sume 5.000,- Eur malo jednať o pôžičku nemal súd, aj vzhľadom na vyjadrenie žalovaného uvedené v odpore proti platobnému rozkazu, pochybnosť. Bolo tiež zistené, že zo sumy 26.130,- Eur časť vo výške 25.500,- Eur žalobca vybral v hotovosti v pobočke banky dňa 30.04.2009. Napriek opakovane vykonaným výsluchom svedkov nebolo v konaní preukázané tvrdenie žalovaného, že by si žalobca časť vyberanej sumy vo výške 5.000,- Eur ponechal pre vlastnú potrebu. Naopak bolo preukázané, že vyberaná suma bola vyplatená svedkyni D. (predtým H.). V tomto smere mal súd prvej inštancie za to, že pokiaľ žalovaný spoľahlivo nepreukázal svoje tvrdenie, neuniesol dôkazné bremeno. Je nepochybné, že vyberanú hotovosť použila manželka žalovaného I. E. na úhradu

odstupného za bar, ktorý dodnes prevádzkuje. Preto súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na úhradu žalovanej sumy vrátane príslušenstva v zákonnej výške. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný spočiatku tvrdil, že sám žalobcovi poskytol pôžičku, následne existenciu inej pôžičky poprel, zároveň konštatoval, že argumentácia žalobcu o poskytovaní pôžičky I. E. zostala nezmenená, naopak argumentácia žalovaného sa v jednotlivých konaniach menila. Preto súd prvej inštancie vychádzal z toho, že existencia konštatovaného konania a totožná argumentácia žalobcu potvrdzuje jeho tvrdenia o tom, že žalovanému poskytol pôžičku 5.000,- Eur, pretože už v minulosti mu pôžičku poskytol a táto mu bola vrátená. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých rozhodne samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalovaného podkladom rozhodnutia bolo účelové, ničím nepodložené tvrdenie žalobcu o existencii pôžičky. Žalovaný dal do pozornosti výpoveď žalobcu, žalovaného a vyslovil názor, že z oboch týchto výpovedí je zrejme a nepochybné, že žalobca chce a mal podnikat' s p. E., pričom žalovaný nikdy nemal v úmysle v danom období podnikat', ani nepodnikal, aj keď to účelovo tvrdil žalobca. Dohoda bola taká, že žalobca okrem pracovných činností, ktoré bude vykonávať v súvislosti s podnikaním poskytne aj peniaze a rovnako peniaze do ich spoločného podnikania so žalobcom poskytne aj p. E.. Zároveň poukázal na výpoveď žalobcu, keď na otázku právnej zástupkyne žalovaného, že z akého dôvodu si po zúčtovaní platby 26.130,- Eur od žalovaného neponechal sumu 5.000,- Eur z titulu existujúcej pôžičky, žalobca uviedol, že oficiálne bude prevádzkovať J. manželka žalovaného, ale on bude v podstate spolujiteľ, aby mal prehľad o platbách, používal sa tento účet žalovaného. Mal za to, že skutočnosť, že suma 5.000,- Eur bolo žalobcom prevedená na účet žalovaného ako vklad do podnikania s p. E. za účelom spoločného podnikania žalobcu bola preukázaná. Vychádzajúc z dôkazov vykonaných v konaní, a to z každého jednotlivého a vo vzájomnej súvislosti je podľa žalovaného nepochybné, že čo sa týka sumy 5.000,- Eur, nedošlo o pôžičku, ktorú mal žalobca poskytnúť žalovanému alebo p. E.. Žalovaný mal za to, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia, t. j. dôkazné bremeno, že sumu 5.000,- Eur, ktorá bola ním poukázaná na účet žalovaného je pôžičkou, ktorú je žalovaný povinný vrátiť. Záväzkovo právny vzťah v sume 5.000,- Eur existoval, avšak nie medzi žalobcom a žalovaným, ale medzi žalobcom a svedkyňou p. E., ktorá však nie je v tomto konaní označená ako žalovaná. Uviedol, že suma 5.000,- Eur je vlastne sumou vnesenou v zmysle zmluvy o združení, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a p. E., aj keď v ústnej forme. Žalovaný si platbu 5.000,- Eur neponechal pre seba, ale v zmysle príkaznej zmluvy zahrnul do sumy spoločných financií, ktoré mal so svojou manželkou a tieto následne previedol podľa príkazu na účet žalobcu s dispozičným právom jeho manželky, a to v sume platby 26.130,- Eur. Právny záver súdu prvej inštancie o existencii záväzku z pôžičky, čo do sumy 5.000,- Eur považoval žalovaný za nesprávny aj z toho dôvodu, že jednou z podstatných náležitostí zmluvy o pôžičke hoci dojednanej ústne alebo konkludentne nie je len určenie predmetu pôžičky, ale i dojednanie povinností (záväzkov) dlžníka po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu vrátiť. Zdôraznil, že tiež nebolo dokazovaním nebolo preukázané, že by žalobca a žalovaný mali v úmysle uzavrieť takúto dohodu, čo sa týka sumy 5.000,- Eur. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že súd prvej inštancie postupoval podľa pokynov odvolacieho súdu. Po vrátení veci bolo novými listinnými dôkazmi doplnené dokazovanie a došlo k opätovnému výsluchu svedkov. Tiež bol pripojený spis Okresného súdu Poprad sp. zn. 17C/93/2011, z ktorého vyplýva, že návrh na vydanie platobného rozkazu v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17C/93/2011 podal A. E., ktorým sa dožadoval vrátenia pôžičky 1.300,- Eur od A. B.. Proti vydanému platobnému rozkazu podal A. B. odpor, v ktorom uviedol, že A. E. mu síce poukázal na účet sumu 1.300,- Eur, ale nie titulom poskytnutia pôžičky. Po podanom odpore A. E. ako žalobca zobral návrh späť v celom rozsahu a konanie bolo zastavené. Poukázal na to, že argumentácia žalobcu k uvedeným transakciám sa ani v jednom ani v druhom konaní nemenila. Žalovaný práve naopak svoje argumentáciu v jednotlivých konaniach menil. Žalovaný na jednej strane tvrdí, že bola uzavretá akási ústna dohoda o spoločnom podnikaní, z ktorej pre žalobcu vyplýva povinnosť vkladu a na druhej strane tvrdí, že k spoločnému podnikaniu nedošlo. Navyše žalovaný k svojim úvahám o údajnom spoločnom podnikaní žalobcu s jeho manželkou neuviedol žiadne právne významné skutočnosti, ktoré by nasvedčovali spoločnému podnikaniu. Naopak žalobcom bola súdu prvej inštancie predložená dohoda o pracovnej činnosti, z ktorej je zrejme, že žalobca u manželky

žalovaného pracoval len ako jej zamestnanec. Navyše sama manželka žalovaného vo svojej výpovedi uviedla, že žalobca v tom čase nemal finančné prostriedky a nevidela dôvod, prečo by sa s ním mala na spoločnom podnikaní zúčastniť. S ohľadom na uvedené považoval záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný zámer o spoločnom podnikaní v čase prevodu sumu 5.000,- Eur na účet žalovaného nijako nepreukázal, za správny. Zdôraznil, že napriek opakovane vykonaným výsluchom osôb prítomných v pobočke banky dňa 30.04.2009 nebolo v konaní preukázané tvrdenie žalovaného, že by si žalobca časť vyberanej sumy vo výške 5.000,- Eur ponechal pre vlastnú potrebu. Naopak bolo preukázané, že vyberaná suma bola vyplatená svedkyni D., predtým H.. Súd prvej inštancie v závere odôvodnenia správne podľa žalobcu konštatoval, že žalovaný spoľahlivo nepreukázal svoje tvrdenie, neuniesol dôkazné bremeno, pričom bolo naopak preukázané, že vyberaná hotovosť bola použitá manželkou žalovaného I. E. na úhradu odstupného za bar, ktorý dodnes prevádzkuje. Navrhoval napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil si trovy odvolacieho konania v celkovej výške 190,14 Eur.

6. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného zaslal repliku žalovaný. Trval na svojich doterajších vyjadreniach a právnych argumentoch. Opakovane poukázal na to, že súd prvej inštancie právny záver odôvodnil len na podklade účelového a ničím nepodloženého tvrdenia žalobcu, respektíve právnej argumentácie jeho právneho zástupcu o existencii pôžičky, ďalej na podklade jednej z viet vytiahnutej z celého kontextu obsahu odporu žalovaného proti platobnému rozkazu a na podklade toho, že žalovaný v konaní o zaplatenie sumy 1.300,- Eur vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17C/93/2011 vzal svoj návrh bez odôvodnenia späť. Mal za to, že právny záver súdu prvej inštancie je v rozpore s doposiaľ vykonaným dokazovaním, z ktorého dokazovania jasne vyplýva, že suma 5.000,- Eur nebola prevedená žalobcom na účet žalovaného titulom pôžičky poskytnutej žalobcom žalovanému. Mal za to, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, t. j. dôkazné bremeno, že suma 5.000,- Eur, ktorá bola ním poukázaná na účet žalovaného, je pôžičkou, ktorú je žalovaný povinný žalobcovi vrátiť. Naopak žalovaný zastával názor, že suma 5.000,- Eur bola zahrnutá do platby sumy 26.130,- Eur a že dostatočne svoje tvrdenie zdôvodnil aj ho preukázal. Opätovne poukázal na to, že vo vzťahu k predmetu sporu, t. j. vo vzťahu k sume 5.000,- Eur záväzkovo - právny vzťah existoval, avšak nie medzi žalobcom a žalovaným, ale medzi žalobcom a svedkyňou E., táto však nebola označená ako žalovaná.

7. K replike žalovaného zaslal dupliku žalobca. Konštatoval, že samotné tvrdenia žalovaného potvrdzujú skutočnosť, že žalovaný uznal poskytnutie 5.000,- Eur jeho osobe žalobcom. Žalovaný počas konania tvrdil, že táto suma bola žalobcovi vrátená v sume 26.130,- Eur k čomu bolo vykonané aj dokazovanie. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že ak žalovaný tvrdil, že žalobca sa upokojil z finančných prostriedkov vyberaných v banke dňa 30.04.2009 uznal teda, že záväzkový vzťah vyplývajúci z ústnej formy zmluvy o pôžičke medzi žalovaným a žalobcom existoval a potvrdil, že k uspokojeniu došlo ponechaním si sumy 5.000,- Eur zo sumy vyberanej z banky dňa 30.04.2009. Ďalej uviedol, že v priebehu dokazovania jednoznačne vyplynulo, že uvedené tvrdenie žalovaného, že by sa žalobca uspokojil z vyberanej sumy, nebolo ani opakovaným výsluchom prítomných osôb dokázané. V kontexte uvedeného podľa žalobcu nebolo sporné to, či má žalovaný vrátiť finančné prostriedky a kedy, ale či tieto naozaj vrátil. Žalobca tvrdenie žalovaného o tom, že neuniesol dôkazné bremeno, že poskytnutá suma 5.000,- Eur bola pôžičkou považuje za irelevantné.

8. Súd prvej inštancie vo veci rozhodoval už niekoľkokrát. Prvým rozsudkom č.k. 20C/122/2011 - 58 zo dňa 31.01.2012 návrh zamietol a vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Tento rozsudok odvolací súd zrušil uznesením č.k. 5Co/42/2012 - 95 zo dňa 08. novembra 2012. Následne súd prvej inštancie rozhodol znova rozsudkom č.k. 20C/122/2011 - 118 zo dňa 14. mája 2013 tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 04.03.2011 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd uznesením č.k. 5C/213/2013 - 124 zo dňa 09. decembra 2014 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie znova rozhodol rozsudkom č.k. 20C/122/2011 - 222 zo dňa 16. júna 2015 tak, že žalobu zamietol. Tento rozsudok bol zrušený odvolacím súdom uznesením č.k. 5Co/307/2015 - 242 zo dňa 19. januára 2017. Súd prvej inštancie znova rozhodol rozsudkom č.k. 20C/122/2011 - 334 zo dňa 03. novembra 2017 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 04.03.2011 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V tomto konaní odvolací súd dňa 05.11.2019 (č.l. 373 spisu) vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k odlišnému právnomu posúdeniu veci, malo ísť o ustanovenie § 451 a § 841 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd rozsudkom č.k. 5Co/156/2018 - 398 zo dňa 23.01.2022 rozhodol tak, že

„P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vo vzťahu k žalovanému s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1. inštancie samotným uznesením.“

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný, prípustnosť, ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) o dovolaní žalovaného rozhodol tak, že uznesením sp.zn. 5 Cdo/93/2020 zo dňa 30.11.2021 rozhodol tak, že:

„Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. januára 2020 sp. zn. 5Co/156/2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“. Dovolací súd v odôvodnení uviedol nasledovné: „Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP a je zmätočné. Ani dovolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe ktorej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia odvolací súd spor v konečnom dôsledku posúdil. V bode 21. odôvodnenia svojho rozsudku odvolací súd udáva, že nárok bol priznaný podľa § 451 ods. 2 OZ ako majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. V ďalšej časti tohto odseku odvolací súd iba opakuje tvrdenia strán sporu a svedkyne I. E. o tom, že žalobca mal spolu s touto svedkyňou prevádzkovať J. a stotožnil sa so záverom okresného súdu, že nebolo preukázané, že by žalobca po údajnej dohode k jej realizácii pristúpil. Z tejto časti odôvodnenia teda nevyplýva, ktorý právny dôvod poskytnutého plnenia mal odpadnúť. V dovolacom prieskume dovolací súd zistil, že odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s tvrdením žalobcu o existencii zmluvy o pôžičke, čo predstavuje vadu vo vyhodnotení vykonaného dokazovania. Okresný súd v jeho rozsudku dospel k záveru, že medzi stranami sporu bola platne uzatvorená zmluva o pôžičke peňazí vo výške 5.000,- Eur žalobcom žalovanému, ktoré boli na účet žalovaného pripísané dňa 08.04.2009. Súd prvej inštancie vychádzal aj z tvrdenia žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu, ktorý výslovne uviedol, že pôžička bola vrátená dňa 22.04.2009 ako súčasť sumy 26.130,- Eur a svoj záväzok teda splnil. V bode 26. svojho rozsudku odvolací súd uviedol, že z výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že neboli splnené náležitosti zmluvy o pôžičke, keď sa žalobcovi nepodarilo preukázať jej uzatvorenie so žalovaným. Žalovaný to podľa odvolacieho súdu popiera i v samotnom odpore - tvrdí iba, že mu žalobca poskytol finančnú sumu vo výške 5.000,- Eur bezhotovostne na jeho účet, ktorú žalovaný vrátil dňa 22.04.2009 v platbe 26.130,- Eur.

11. Odvolací súd po zrušení jeho rozsudku č. k. 5Co/156/2028 - 398 zo dňa 23.01.2020 dovolacím súdom opätovne rozhodoval o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 20C/122/2011-334 zo dňa 03.11.2017 a v zmysle záverov vyslovených dovolacím súdom a uzavrel, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- Eur s príslušenstvom z titulu pôžičky. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí č. k. 5Co/156/2018 - 398 zo dňa 23.01.2020, ktoré bolo zrušené Najvyšším súdom SR dospel k záveru, že v danom prípade bolo na mieste aplikovať ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda, že sa jedná o majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/93/2020 zo dňa 30.11.2021 vyslovil, že z časového hľadiska sa javí, že k požičaniu peňazí došlo (viď výpoveď žalobcu a tvrdenia žalovaného prednesené v odpore proti platobnému rozkazu a na prvom pojednávaní). S ohľadom na závery Najvyššieho súdu SR, ktorými je odvolací súd viazaný, odvolací súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke.

12. Odvolací súd vyslovil záver, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, nesprávne však vec právne posúdil pričom sa riadil závermi vylovenými odvolacím súdom o bezdôvodnom obohatení. Rozhodujúci pre rozhodnutie odvolacieho súdu je záver vyslovený Najvyšším súdom SR vyslovený v uznesení 5Cdo/93/2020 zo dňa 30.11.2021: „Plynutie času je z hľadiska dôveryhodnosti tvrdení a prednesov strán sporu aj svedkov skutočnosťou, ktorá je spôsobilá oslabiť pamäťové stopy aj spôsob reprodukcie v minulosti vnímaných skutočností, preto je vhodné prihliadať na výpovede (tvrdenia)

prednesené v čo najkratšom časovom úseku od doby, kedy došlo k relevantným skutkovým okolnostiam a hodnotiť ich spolu s poznatkami získanými na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou strany sporu alebo svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú) a len celkové posúdenie uvedených hľadísk poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností.“

13. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný si svoj záväzok voči žalobcovi riadne splnil. Pokiaľ žalobca tvrdí opak, je potrebné konštatovať, že v tomto ohľade sa žalobcovi nepodarilo preukázať pravdivosť jeho tvrdení. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží práve na žalobcovi ako na iniciátorovi sporu. Kým prvotné dôkazné bremeno žalobca uniesol, t. j. preukázal, že žalovanému požičal 5.000,- Eur, pri druhotnom dôkaznom bremene už tomu tak nebolo, nakoľko žalovaný v konaní preukázal, že žalobcovi túto sumu vrátil tým, že mu dňa 22.04.2009 previedol na jeho účet sumu 26.130,- Eur, čím došlo k preneseniu dôkazného bremena na žalobcu.

14. Z dôvodov uvedených vyššie odvolací súd rozsudkom č.k. 5Co/7/2022 - 516 zo dňa 23. februára 2023 rozhodol tak, že

„I. Mení rozsudok tak, že žalobu zamietá a žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“

15. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove v 23. februára 2023 sp.zn. 5Co/7/2022 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že v súdenom spore z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal plnenia zo zmluvy o pôžičke, ku ktorej sa v odpore podanom proti platobnému rozkazu vyjadril žalovaný, súd prvej inštancie založil odvolacím súdom preskúmaný rozsudok z 03. novembra 2017 sp. zn. 20C/122/2011 na skutočnosti, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o pôžičke a žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie o jej vrátení. Najvyšší súd v uznesení z 30. novembra 2021 sp. zn. 5Cdo/93/2020, ktorým zrušil prvý rozsudok odvolacieho súdu z 23. januára 2020 sp. zn. 5Co/156/2018 tiež uviedol, že z časového hľadiska sa javí, že k požičaniu peňazí došlo (viď výpoveď žalobcu a tvrdenia žalovaného prednesené v odpore proti platobnému rozkazu a na prvom pojednávaní). Dovolací súd preto konštatoval, že v prípade posudzovaného (druhého) rozhodnutia odvolacieho súdu o prekvapivé rozhodnutie nejde.

16. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že nemal preukázanú pravdivosť tvrdenia žalovaného, že si po výbere čiastky 26 130 eur dňa 30. apríla 2009 ponechal sumu 5 000 eur ako vrátenú pôžičku (pričom poukázal aj na výpovede svedkov A. D. a A. H.) a žalobe vyhovel. Odvolací súd uviedol, že v čiastke 26 130 eur zaslanej žalovaným na účet žalobcu bola „nepochybne subsumovaná aj suma 5.000,- Eur, ktorú žalobca poskytol žalovanému dňa 07. 04. 2009. To, ako žalobca s touto čiastkou naložil bolo výhradne na rozhodnutí žalobcu. Žalovaný si svoj záväzok voči žalobcovi riadne splnil. V priebehu konania bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovi dňa 22. 04. 2009 previedol na účet oveľa vyššiu sumu (t. j. 26.130,- Eur) než mu pôvodne poskytol žalobca (t. j. 5.000,- Eur). Pokiaľ žalobca tvrdí opak, je potrebné konštatovať, že v tomto ohľade sa žalobcovi nepodarilo preukázať pravdivosť jeho tvrdení. Odvolací súd zdôraznil, že dôkazné bremeno leží práve na žalobcovi ako na iniciátorovi sporu. Kým prvotné dôkazné bremeno žalobca uniesol, t. j. preukázal, že žalovanému požičal 5.000,- Eur, pri druhotnom dôkaznom bremene už tomu tak nebolo, nakoľko žalovaný v konaní preukázal, že žalobcovi túto sumu vrátil tým, že mu dňa 22.04.2009 previedol na jeho účet sumu 26.130,- Eur, čím došlo k preneseniu dôkazného bremena na žalobcu.“ Z uvedeného implicitne vyplýva, že odvolací súd čiastočne vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, avšak otázku vrátenia pôžičky vyhodnotil odlišne. Konkrétne odvolací súd, na rozdiel od súdom prvej inštancie zisteného skutkového záveru o tom, že čiastku 25 500 eur, v ktorej nebola zahrnutá

suma vrátenej pôžičky, po jej výbere z účtu vyplatil podľa zmluvy z titulu „odstúpenia“ baru, v ktorom išla podnikateľ manželka žalovaného svedkyňa I. E., dospel k záveru, že pôžička vrátená bola a bolo vecou žalobcu, ako s financiami naložil. Aj v dôsledku takto prehodnoteného skutkového stavu veci potom odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu zamietol.

17. Na základe konštatovaného bol dovolací súd toho názoru, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové zistenia (v otázke vrátenia pôžičky) ako súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal nariadiť pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 a dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP sám v potrebnom rozsahu zopakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov podľa § 191 CSP. Len takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu.

18. V nadväznosti na uvedené bola podľa dovolacieho súdu opodstatnená i ďalšia námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Dovolací súd po preskúmaní sporu dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, no v odôvodnení jeho rozhodnutia absentuje zrozumiteľný a jasný výklad, na základe ktorých vykonaných dôkazov a ich vyhodnotenia dospel k svojmu záveru, že súčasťou sumy 26 130 eur zaslanej žalovaným žalobcovi resp. sumy 25 500 eur vyplatenej za „odstúpenie“ baru, bola zahrnutá suma vrátenej pôžičky 5 000 eur. Vyjadrenia strán sporu (bod 24. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) sa totiž diametrálne odlišovali, každá z nich tvrdila niečo iné. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je zistiteľné, ktorými dôkazmi (priamymi či nepriamymi) rozpor v týchto tvrdeniach odstránil. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu má potom za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené odvolaciemu súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku.

20. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie po zrušení svojho predchádzajúceho rozsudku dovolacím súdom viazaný jeho právnym názorom znova v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 20.08.2025 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

21. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

22. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

23. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia

dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

24. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

25. Po zrušení veci dovolacím súdom vo svetle jeho právneho názoru sa odvolací súd priklonil k záveru, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil i správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa podľa súčasného názoru odvolacieho súdu na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. U odvolacieho súdu došlo k názorovému posunu, čo s prihliadnutím na dobu, ktorá od predchádzajúceho rozhodnutia uplynula a zmenu v obsadení senátu nie je neobyčajný jav.

26. Podľa ust. § 455 CSP: „Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.“

27. S ohľadom na závery Najvyššieho súdu SR, ktorými je odvolací súd viazaný, odvolací súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke.

28. Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka: „Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.“

29. Odvolací súd poznamenáva, že zmluva o pôžičke je zmluvou neformálneho charakteru, čo znamená, že zmluvné strany môžu zmluvu uzavrieť akýmkoľvek spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o obsahu ich dojednania, pričom k založeniu zmluvného vzťahu dochádza reálnym odovzdaním veci.

30. Podstatnými náležitosťami takejto zmluvy je dohoda o prenechaní druhovo určených vecí, vrátení vecí rovnakého druhu, dočasnosť prenechania a faktické odovzдание vecí. Hoci dohoda o dočasnosti prenechania vecí je podstatnou náležitosťou zmluvy, neznamená to, že je potrebné dohodnúť aj presnú dobu vrátenia. Ak presná doba vrátenia nie je dohodnutá, uplatní sa ust. § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiada.“. Prípadná neurčitosť dohody o odplate za poskytnutú pôžičku nemôže spôsobiť neplatnosť (celého) právneho úkonu. (Najvyšší súd ČR sp. zn. 33 Cdo 4322/2007). Rovnako nie je vylúčené, aby sa zmluvné strany dohodli, že čas splnenia dlhu je ponechaný na vôli dlžníka. V takom prípade čas plnenia určí na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi.

31. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, čoho dôsledkom je, že k jej vzniku sa nevyžaduje iba plnenie definovaných podstatných náležitosť, ale jej vznik je daný až okamihom reálneho plnenia veriteľa (spravidla poskytnutím pôžičky). Zákon, reálne ako predpoklad vzniku záväzkového vzťahu plnenie vyjadruje pod pojmom „prenechanie vecí“. V uvedenom zmysle pod prenechaním je treba rozumieť odovzдание vecí. za prenechanie (odovzдание), je treba považovať aj bezhotovostný prevod peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR pod sp. zn. 28 Cdo 3790/2008: „Ak konštantná judikatúra, v zhode s odbornou literatúrou nevyžaduje fyzické

odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, bolo by zbytočným a neodôvodneným obmedzením autonómie vôle zmluvných strán nepripustiť určenie bankového účtu tretej osoby ako miesta, kam sa má predmet pôžičky previesť, ak sa na tom strany zmluvy o pôžičke dohodnú. Uskutočnením prevodu potom je splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka.“ ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR po sp. zn. 33 Cdo 3756/2013: „Pri peňažnej pôžičke veriteľ zo zmluvy o pôžičke splní svoj záväzok prenechať dlžníkovi peniaze v zmysle ust. § 657 Občianskeho zákonníka nielen ich odovzdaním dlžníkovi v hotovosti, ale aj formou bezhotovostného platobného styku, t. j. bezhotovostným prevodom na účet dlžníka, prípadne podľa dohody zmluvných strán na dlžníkom označený účet tretej osoby, ku ktorému má dlžník dispozičné oprávnenie. Reálna podstata zmluvy o pôžičke je naplnená aj vtedy, ak veriteľ poukáže zo zmluvy o pôžičke podľa zmluvnej dohody s dlžníkom (dohody o platobnom mieste) peňažnú čiastku na účet dlžníkovho veriteľa, pričom dlžník sa zaviazal mu takto poskytnutú čiastku v dohodnutej lehote vrátiť, uskutočnením prevodu je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi.“

32. Veriteľ, ktorý sa súdne domáha voči dlžníkovi vrátenia požičaných peňazí, musí v intenciách ust. § 657 Občianskeho zákonníka splniť dôkaznú povinnosť (uniesť dôkazne bremeno) nielen o tom, že s dlžníkom v určitej dobe uzavrel zmluvu o pôžičke peňazí a že peniaze mali byť v dohodnutej dobe vrátené, ale aj o tom, že tieto peniaze dlžníkovi skutočne požičal (prenechal mu ich). (Najvyšší súd ČR sp. zn. 33 Cdo 4312/2008).

33. Z vykonaného dokazovania preukázateľne vyplýva, že žalobca dňa 07.04.2009 zaslal na účet žalovaného čiastku 3.500,- Eur a 1.500,- Eur, celkovo teda 5.000,- Eur. Túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalovaný, ktorý uviedol, že uvedená suma mu bola na jeho účet pripísaná dňa 08.04.2009. Doba splatenia pôžičky medzi stranami nebola dojednaná, no z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca písomne vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy dňa 21.02.2011 (č. I. 5).

34. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak, ako to uviedol v bode 19 odôvodnenia, že k prevodu celkovej sumy 5.000,- eur z účtu žalobcu na účet žalovaného došlo. Bolo taktiež zistené a preukázané, že dňa 22.04.2009 žalovaný na účet žalobcu previedol sumu 26.130,- eur. O tom, že sa v sume 5.000,- eur malo jednať o pôžičku nemal ani odvolací súd, aj vzhľadom na vyjadrenie žalovaného uvedené v odpore proti platobnému rozkazu, pochybnosť. Bolo tiež zistené, že zo sumy 26.130,- eur časť vo výške 25.500,- eur žalobca vybral v hotovosti v pobočke banky dňa 30.4.2009. Napriek opakovane vykonaným výsluchom svedkov nebolo v konaní preukázané tvrdenie žalovaného, že by si žalobca časť vyberanej sumy vo výške 5.000,- eur ponechal pre vlastnú potrebu. Naopak bolo preukázané, že vybraná suma bola vyplatená svedkyňi D. (predtým H.). Odvolací súd po prehodnotení svojho právneho názoru, ktorý vyslovil v rozsudku zrušenom dovolacím súdom (dôvody sú uvedené v bode 25 tohto odôvodnenia) súhlasí i s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný spoľahlivo nepreukázal svoje tvrdenie, neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný v odpore nepoprel, že došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Tvrdil, že poskytnutú sumu vrátil žalobcovi prevodom z účtu dňa 22.04.2009. Neskôr účelovo tvrdil, že sa nejedná o vzťah medzi ním a žalobcom, ale o vzťah medzi žalobcom a manželkou žalovaného p. E.. Zhodne s názorom súdu prvej inštancie ani odvolací súd neveril tvrdeniu žalovaného, že sa jednalo o vzťah medzi žalobcom a jeho manželkou aj s ohľadom na to, že žalovaný niekoľkokrát v priebehu na jeho názoru svoje tvrdenia a konštatovania tak, aby vyzneli v jeho prospech. Z obsahu spisu a výsledkov vykonaného dokazovania sa však javí, že vybranú hotovosť použila manželka žalovaného I. E. na úhradu odstúpného za bar, ktorý dodnes prevádzkuje. Peniaze však boli riadne požičané žalovanému. Preto bolo namieste žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Správne súd prvej inštancie rozhodol i o trovách konania, keď zaviazal žalovaného na úhradu žalovanej sumy vrátane príslušenstva v zákonnej výške.

35. Odvolací súd súhlasí i s názorom súdu prvej inštancie v uvedenom bode 17 odôvodnenia, že dokazovanie v občianskom procesnom práve je v sporovom konaní založené na prejednávacej zásade, ktorá je vyjadrená v ustanovení článku 8 CSP. Sporové konanie ovládané touto zásadou je chápané tak, že tvrdiť skutočnosť a navrhovať dôkazy je vecou strán sporu. Zistený skutkový stav je tak predovšetkým výsledkom dôkaznej aktivity strán sporu.

36. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že nemožno súhlasiť s jeho názorom, že podkladom rozhodnutia bolo účelové, ničím nepodložené tvrdenie žalobcu o existencii pôžičky. Podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne bolo poskytnutie pôžičky žalobcom žalovanému preukázané.

Preto jeho ďalšie námietky v tomto smere podľa názoru odvolacieho súdu sú bez právnej relevancie. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie riadne vysvetlil aj skutočnosť, že zo sumy 26.130,- Eur časť vo výške 25.500,- Eur žalobca vybral v hotovosti v pobočke banky dňa 30.04.2009. Napriek opakovane vykonaným výsluchom svedkov skutočne nebolo v konaní preukázané tvrdenie žalovaného, že by si žalobca časť vyberanej sumy vo výške 5.000,- Eur ponechal pre vlastnú potrebu. I odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že vybraná suma bola vyplatená svedkyni D. (predtým H.). Keďže má odvolací súd za to, že v danom prípade sa o pôžičku jednalo, nepovažuje za potrebné reagovať na ďalšie odvolacie námietky žalovaného o tom, že sa malo jednať o sumu vnesenú v zmysle zmluvy o združení, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a pani E. aj keď v ústnej forme. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvej inštancie uvedené nebolo v konaní preukázané. V konaní nebolo ani preukázané, že by si žalovaný platbu 5.000,- Eur neponechal pre seba, ale v zmysle príkaznej zmluvy mal ju zahrnúť do sumy spoločných financií, ktoré mal so svojou manželkou a následne tieto mal previesť podľa príkazu na účet žalobcu s dispozičným právom jeho manželky, a to v sume platby 26.130,- Eur. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje jednak na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ale aj svoje vlastné závery, na skutočnosť, že vznik zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným nerozporuje vo svojom uznesení ani Najvyšší súd Slovenskej republiky. Tak ako odvolací súd konštatoval vyššie vznik zmluvy o pôžičke nerozporoval na začiatku prebiehajúceho konania ani sám žalobca, zároveň tvrdil, že pôžičku vrátil v sume platby 26.130,- eur.

37. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

38. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia stotožňuje. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

39. Východiskovou základňou výkladu právnych noriem a ich aplikácie na konkrétne skutkové okolnosti je taký postup, ktorý rešpektuje právny poriadok, spoločenské podmienky, zodpovedá logickým pravidlám a eliminuje vznik možných hodnotových rozporov. Podstatným je zmysel a účel právneho predpisu.

40. Súd prvej inštancie správne rozhodol tak vo veci samej ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania. Preto odvolací súd rozsudok podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil .

41. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Úspešnému žalobcovi v odvolacom, ktorý bol úspešný štyrikrát, teda jeho úspech v odvolacom konaní predstavoval 66,67% a jeho neúspech predstavoval 33,33% priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu rozdielu úspechu a neúspechu v odvolacom konaní teda 66,67% - 33,33%, ktorý predstavuje 33,34%. Žalovaný bol raz úspešný a raz neúspešný v dovolacom konaní. Tak to bolo aj u žalobcu, ten bol raz úspešný a raz neúspešný v dovolacom konaní, preto odvolací súd vyslovil, že stranám náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).